

Textus: „Én vagyok az út.” Jn 14,6 Kedves Testvéreim!

Mai korunk egyik fontos állítása ez: **Keresd meg és járd a saját utad!** Olyan szlogen, mottó, instant életvezetési tanács ez, amelyet bizonyosan megkaptunk már, de akár mi magunk is mondtuk másoknak. Járd a saját utad! Mintha az élet kiteljesedése minden ember számára egy speciális, külön úton történne, és mindenki magának tapossa ki az ösvényt, aszfaltozza le az utat a céljai eléréshez. **Bár különbözőek vagyunk, mégis az életutjaink nem különböznek ennyire egymástól, sőt. Hasonlók a célok:** gazdagnak lenni, elismertséget szerezni, szerelmet találni, hatalmat gyakorolni mások felett. **Útközben pedig** mintha nem párhuzamos utak haladnának egymás mellett, hanem ugyanazon az úton haladnánk: ha van egy kátyú és az előttünk lévő belemegy, akkor én is belemegyek – a családi mintázataink ezek, amelyek generációkat határoznak meg, mert senki sem kerüli ki az életútja kátyúit, vagy nem figyelmeztet rá, hogy vigyázz! Sőt, néha még rosszindulattal is vagyunk: én belementem, menjen bele ő is. Neki se legyen jobb... **Keresd meg és járd a saját utad! Mi történik,** ha ezen az úton nem csak kátyúk és útburkolati hibák veszélyek vannak, hanem lezárás történik? A gazdagság felé vezető úton megszűnik a munkánk vagy leépítés lesz a cégünknel és belekerülünk? Az elismertség és a hatalom megszerzése felé szégyen ér bennünket, mert kiderül, hogy mégsem vagyunk tökéletesek. Vagy a szerelem sugárútján egyszer csak karambol történik és szakítanak velünk, hogyan tovább? **Mi van, ha a saját utadtól kiderül, hogy igazából nem vezet sehova?** Emlékszem, az egyik táborban túráztunk egyet és a Balaton-felvidéken található Hegyestűre először mentünk túrázni. Ez amúgy is egy 15 km séta, de odafelé a kocsin haladtunk és láttam, hogy a túracsoportok nem arra mennek, hanem az erdőn keresztül – ami biztosan rövidebb. Ez így is volt, de sajnos visszafelé rossz tanács és rossz vezetésem miatt épp az ellenkező irányba indultunk el. Közel 1 órát mentünk olyan úton, ahol bár vezetett ösvény, mégsem a jó irányba tartott. Mondanom sem kell, hogy micsoda bosszúság lett ebből... Szörnyű, amikor **az életutunkon nem tudjuk hogyan tovább?** Ha pedig betegségről, vagy egy szeretett személy elvesztéséről van szó, vagy mi magunk kerülünk a halállal szembe, ez a kérdés csak egyre súlyosabb és nyomasztó, mintha totálkárosra törnénk az autónkat és feltesszük a kérdést: **hogyan tovább?** Jézus azt mondja: „*én vagyok az út!*”. Ez azonban nem módszer, sem nem tanács, vagy egy parancsolat, amit ha betartunk, akkor megy tovább az élet. Jézus **kapcsolatra hív** – mintha azt jelentené ez a mondat: én vagyok az út – én vezetlek haza. Ez pedig akkor válik különösen izgalmassá, amikor megértjük a Biblia nagy

történetén keresztül, hogy Isten eleve olyan életutat tervezett nekünk, ahol nem volt elakadás, útfelújítás, dugóban állás, olyan életet, ahol nem kell feltennünk a kérdést egy-egy gyászban vagy fájdalomban totálkárosra tört életünk esetén, hogyan tovább? Az ember azonban a Kísértő biztatására egy másik utat választott: a saját útját, amiben viszont mindezek jelen vannak és azóta is ezt a tanácsot halljuk visszhangozva. Jézus pedig azért jött, hogy az eltévedteket, az élet torlódásában veszteglőket kimentse és másik utat adjon, a hazautat abba az életbe, ahol már nincs elakadás. **Ő az, aki nem csak kiszámlázza a totálkárosra tört autónk biztosítási díját – melyért mindenünket el kellett volna adnunk, hogy kifizessük – hanem ezt a díjat rendezte is az Atyánál ott a kereszten és feltámadásával mind a mai napig hirdeti: van tovább! Van más út! Én vagyok az út és hazavezetlek Benneteket!**

Ez az út azonban nem csak céljában más, hanem menetében is, a biblia ennek egy különleges kifejezést ad: **zarándoklét.** Ma talán így fordítanám: **amikor nem célirányosan megyek csak, hanem fontos a megtett út és az útítársak is.** Azaz: **utazás.** Pár évvel ezelőtt a tavaszi szünetben lehetőségünk volt eljutni Dubrovnikba. Régi vágyam volt látni azt a várost. Az utazás előtt két lehetőség volt előttünk: repülő vagy autó. Az egyik 1,5 óra, a másik 12 óra. A cél ugyanaz volt, kb. az összeg is, amibe került, de nagyon különbözött a megtett út. Mi autóval mentünk és egy pillanatig sem bántam. Csodálatos környezetben vezethettem és dicsérhettem Istent azért a sok szépségért, amit alkotott és minőségi időt tölthettem a feleségemmel is út közben. **Amikor elfogadom a Jézussal való kapcsolatot, az nem mindig a könnyebb vagy gyorsabb megoldás.** Nem fog az életed útja azonnal tökéletes lenni, a célnál igen, de addig bizony lesznek benne magasságok és mélységek; alagutak, ahol sötét lehet, és serpentinek, ahol könnyű lesodródni. Ezen az úton, a Jézussal való kapcsolatban lehetsz a tékozló fiúként, aki a megbánást és a bűnbocsánatot tapasztalod meg, de átélhetsz csodákat is, ahogyan Péter a vízen is tudott járni, mert Mestere utat adott elé. **A cél minden esetben ugyanaz: az Isten megmentő, ölelő szeretetébe esni utunk végén.** Addig pedig járni az utat, **zarándokként és utazóként, minél többeket meghívva erre az útra, a Jézussal való kapcsolatra.** Mindazokat, akik még a maguk útját járják és keresik. Azokat, akik elakadtak az úton és totálkárosra törték az életüket. Jézus értük is eljött, értük is kifizette a kártérítést, őket is haza akarja vezetni. A bevezetőben egy jótanács volt előttünk: **Keresd meg és járd a saját utad! Isten formálja át ezt Bennünk erre: Fogadd el Jézust és engedd, hogy hazavezessen!** Ma egy csodálatos dalt fogunk énekelni, ami ebben az utazásban a szívünknek ritmust adhat:

1. Ha a Lelked viszi léptem rögös ösvényeiden,
Jöhet tűz, ár, jöhet orkán, az utam nem vész el.

2. Magas erdő, színes égbolt hajol ösvényemre,
Ez a szépség új háladalt ír szívembe.

Ez az út, mit nekem adtál gyönyörű s néha fáj,
De előttem a kereszted és csillagod már.

3. Ha az éjjel hideg árnya lepi ösvényem el
Csak a Hajnalcsillagfény ragyog és vezérel.

4. Szakadékból helyes útra aki elvezettél,
A vezérem, útitársam, úticélom lettél.

Ez az út, mit nekem adtál gyönyörű s néha fáj,
De előttem a kereszted és csillagod már.

Veled lendüljön a léptünk, neked zendüljön a szívünk,
Veled lendüljön a léptünk, ó hű vezérünk!

Ez az út, mit nekem adtál gyönyörű s néha fáj,
De előttem új égbolt és új föld, mi vár.